

JARI MÄKIPÄÄ

ETSIVÄKERHO
HURRIKAANI
ja kettuliiga

TAMMI

JARI MÄKIPÄÄ

ETSIVÄKERHO
HURRIKAANI
ja kettuliiga

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

LUE MYÖS:

Etsiväkerho Hurrikaanin käsikirja
Etsiväkerho Hurrikaani ja kadonneet kortit
Etsiväkerho Hurrikaani ja kammokellari
Etsiväkerho Hurrikaani ja hohdon saalistajat
Etsiväkerho Hurrikaani ja Jyrinäjengi
Etsiväkerho Hurrikaani ja tähtikolmion vartijat
Etsiväkerho Hurrikaani ja kiiturivarkaat
Etsiväkerho Hurrikaani ja mysteeri Lontoossa
Etsiväkerho Hurrikaani ja petosten pilvi
Etsiväkerho Hurrikaani ja Mustakynsi
Etsiväkerho Hurrikaani ja hämärän majatalo
Etsiväkerho Hurrikaanin uusi käsikirja

Taiteen edistämiskeskus on tukenut tämän teoksen kirjoittamista.

Kannen kuva: Jii Roikonen
Kannen suunnittelu: Riikka Turkulainen
© Jari Mäkipää ja Kustannusosakeyhtiö Tammi, 2015
Painettu EU:ssa
ISBN 978-951-31-8501-5

Sisällysluettelo

Salaisuus pinnan alla	7	Jäljillä	104
Kaikekarvaisia yllätyksiä	16	Pilotit	111
Operaatio Murtojengi	26	Eri suuntiin	117
Vaihtoehdot avoimina	33	Sinnikkäät kokelaat	124
Silmä taivaalla	42	Pupuset	133
Hulinaa hedelmäosastolla	49	Kettujahti	140
Totta vai tarinaa	56	Koodattu kutsu	150
Pääkallopaikka	62	Itse teossa	157
Yllättäviä kohtaamisia	71	Aution rannan oivallus	165
Ansa on viritetty	77	Pimeän keskellä	170
Yön metsästäjät	84	Loukku	178
Kuvien kertomaa	93	Naamiot	186
Kekseliäs kolmikko	99	Vain numeroita	196

Salaisuus pinnan alla

– Mä kärvennyn, Raisa sanoi ja kohotti hikistä selkäänsä rantapyyhkeestä.

– Älä valita, Viivi sanoi ja näpräsi vaaleita sapa-roitaan. – Ihanaa tämä on.

Viivi istui kaislamaton päällä. Hän tarkkaili vesirajassa tapahtuvaa näytelmää ja hymähti.

Raisa kohottautui kyynärpäidensä varaan nähdäkseen rantaan.

– Siis eikö ne vieläkään ole päässyt veteen asti?

– Avi kerää lisää yleisöä, Viivi sanoi.

– Eli jänistää, Raisa tokaisi.

Pienestä koostaan huolimatta Avi Patelilla oli kantava ääni. Hän vauhditti selostustaan viuhdomalla käsillään ja tarpomalla edestakaisin Lehväjärven rantahiekassa. Avi osoitteli vuoroin itseään

ja tuplasti riuskempaa Julius Talviota. Kolmasluokkalaisten elämöinti oli houkutelut paikalle uteliaita katsojia lapsista huvittuneen oloisiin vanhuksiin.

Raisan ja Viivin selän takaa kuului kysymys:
– Maistuuko?

Jesse, Jenni ja Matias olivat palanneet viiden jäätelön kanssa.

– Vihdoinkin, Raisa sanoi saadessaan suklaatuutin hyppysiinsä.

– Ei kestä, Jesse tokaisi.

– Ai niin, kiitos, Raisa lisäsi, repäisi käärepaperin auki ja upotti hampaansa kylmään herkkuun.

Suussa sulava jäätelö lumosi kaikki viisi etsivää seuraamaan ympärillä kuhisevaa rantaelämää: kirjokuvien lasten riemua, juoksentelua, frisbeen lennätystä, löysänä lekottelevia lomalaisia ja makeantuoksuisen aurinkovoiteen lotraamista.

Jennin katse pysähtyi Aviin, joka rummutti nyrkeillä rintaansa.

– Avi-show on näköjään edelleen käynnissä, hän sanoi.

– Mitä ne touhuaa? Jesse kysyi.

– Ne aikoo uida kilpaa Kitusaaren ympäri, Raisa vastasi.

Matias katsoi Lehväjärven keskeltä nousevaa saarta. Sitä peitti tuuhea havupuusto. Saari näytti kaukaiselta, ja Matias arveli todellisen etäisyyden olevan vielä pidempi.

– Eikö tuo ole turhan rankka uintimatka kolmasluokkalaisille? hän pohti ääneen.

– Yli kilometri yhteen suuntaan, Jesse sanoi.

– Ei ne sinne oikeasti ole lähdössä, Raisa sanoi.

– Ne vain pelleilee.

Ilmaa kauhoen Avi esitteli yleisölle uintityyliä, jolla aikoi voittaa kisan. Hän mainosti kapeita olkavarsiaan yliluonnollisen jänteviksi ja vakuutti niiden päihittävän muhkeimmatkin lihakset. Julius tyytyi patsastelemaan sivummalla naureskellen kaverinsa jutuille.

Pojat olivat Viivin ja Raisan luokkakavereita, mutta myös vanhemmat etsivät tunsivat heidät. Hurrikaanilaiset olivat tehtäviä ratkoessaan törmänneet touhukkaaseen kaksikkoon niin useasti, että pelkäsivät näiden päässeen jyvälle salaisuudesta. Ainakin Juliuksen eleet olivat vihjanneet hänen oivaltaneen enemmän kuin oli suotavaa.

Kokouksessa Viivi oli ehdottanut, että Julius ja Avi kutsuttaisiin mukaan kerhoon. Jenni oli vastustanut ajatusta. Etsiväkerho Hurrikaanissa oli

jo kuusi jäsentä, eikä sitä kannattanut paisuttaa liiaksi.

Joka tapauksessa kerhon sääntöihin oli kirjattu, että uusia jäseniä voitiin hyväksyä mukaan vain kaikkien yhteisellä päätöksellä. Sellaista ei pystytty tekemään, sillä yksi oli joukosta poissa: Karoliina lomaili Kreikassa perheensä kanssa.

– Hei, näittekö sen Karon muikistelukuvan? Jenni kysyi.

Hän kaivoi kännykän repusta, avasi PikaSnapsovelluksen ja valitsi listasta Karoliinan käyttäjänimen ”CaroLinah”. Jenni etsi kuvavirrasta otoksen, jossa tyttö poseerasi valkeassa mekossa turkoosin meren rannalla.

– Just niin Karoliinan näköinen kuva, Raisa sanoi.

– Vähänkö outo asento, Jesse tokaisi ja silmäili kuvaa uudestaan.

– Älä nyt viitsi! Jenni sanoi, tunki kännykän Jessen naamalle ja kimitti: – Anna pusu, anna pusu!

Jesse läpsäytti kännykän siskonsa kädestä hiekalle.

– Huomenna se jo tulee kotiin, Jenni sanoi ja pyyhki puhelintaan.

- Entä sitten?
- Että sitten teidän raastava ero päättyy.
- Ihan sama.
- Niin varmaan, Jenni tokaisi.

Raisaa nauratti kaksosten nahistelua. Hän liittyi Jennin rintamaan ja ilkkui: – Jesse ja Karoliina yhteen sopii, uu-uu-uu!

– Kyllä näkee, että sä olet vasta kolmannella, Jesse sanoi.

Matiaskin innostui ja joikasi: – Jesse ja Karo, uu-la-laa!

– Ja sua taas ei kukaan uskoisi seiskaluokkalaiseksi, Jesse tokaisi.

Jenni, Matias, Raisa ja Viivi ulisivat kuorossa: – Uu-uu-laa-laa!

Jesse nappasi käsiinsä vesipullon, naksautti korokin auki ja ruiskutti vettä kiljuvien kavereidensa päälle. Viivi pomppasi sivummalle eikä huomannut takaansa lähestyvää vaaraa.

– Varo! Jenni huusi, ja Viivi ehti väistää ohi huristavan auton tieltä viime hetkellä.

– Kuka hullu ajaa täällä autolla? Raisa älähti.

Valkoinen lava-auto pysähtyi lähelle rantavii-vaa. Ensin sen kyydistä nousi pyylevä mies, joka alkoi välittömästi komentaa uimareita pois jär-

vestä. Häntä seurasi nyreänoloinen nainen, joka nosti auton perästä sylillisen teräviä seipäitä ja rullan punakeltaista muovinauhaa.

Etsiväjoukko seurasi tilannetta kummissaan.

– Mitä täällä oikein tapahtuu? Matias kysyi.

– Otetaan selvää, Jesse sanoi ja pinkaisi juoksuun.

Muut etsivät lähtivät hänen kannoilleen.

He ehtivät rantaan juuri kun mies esitteli itsensä: – Sakari Väänänen, Pihlakylän terveystarastaja. Kukaan ei astu järveen, ennen kuin tilanne on selvitetty.

– Mutta meillä oli just alkamassa uintikisa, Avi sanoi. – Näitkö mainoksen Superherkun ilmoitustaululla? ”Kahden karpaasin *battle!*”

– Se täytyy nyt perua.

– Voidaanko me ihan äkkiä kiskaista rundi saaren ympäri?

Sakari Väänänen katsahti epäuskoisena Kitusaarta kohti ja sanoi: – Kuulehan, pikkumies, en suosittele niin pitkää uintireissua, enkä varsinkaan nyt. Terveysten kanssa ei pelleillä.

– Pikkumies? Avi mutisi.

Jenni astui Väänästä kohti ja kysyi: – Mikä vaara täällä oikein on?

Mies silmäili ympärilleen kerääntynyttä väkijoukkoa, rykäisi ja ilmoitti kuuluvasti: – Lehväjärvässä oleskelu on kielletty toistaiseksi. Koskee niin uimista, uintikisoja, kellumista, kahlailua kuin käsipohjaakin.

– Mutta miksi? Jenni kysyi.

– Täällä on haita, Jesse älähti, – eikö olekin?

– Järvässä? Jenni tuhahti ja mulkaisi veljeään.

– On niitä sellaisia lajeja, Jesse yritti.

Matias laski käden hänen olalleen ja kehotti: – Luovuta jo.

– Lehväjärvi on saastunut, Väänänen sanoi.

Yleisö kohahti.

– Saastunut? Raisa hämmästeli.

– Vedessä jyllää ärhäkkä vatsatautipöpö.

Väki alkoi pulista hermostuneesti. Vanhemmat veivät lapsensa kauemmas rannasta ja tenttasivat näiden tuntemuksia. Joku jo valitteli heikkoa oloa. Ihmiset pakkasivat tavaransa ja karistivat rantahiekat jaloistaan.

Hurrikaanilaiset jäivät seuraamaan etäämmältä, miten Sakari Väänänen ja tämän työpari iskivät seipäät hiekkaan muutaman metrin välein koko rannan leveydeltä. Niiden varaan he virittivät punakeltaraitaisen varoitusnauhan. Se eristi taak-

seen nopeasti vaienneen Lehväjärven.

Ennen lähtöään terveystarkastajat pystyttivät rannalle kyltin, jossa luki: "Uiminen järvestä kielletty toistaiseksi." Käskyn alla oli Pihlakylän vaakunan lisäksi puhelinnumero lisätietoja varten.

Lava-auto hurautti etsivien ohi yhtä vauhdikkaasti kuin oli tullutkin.

– Kamala juttu, Viivi sanoi. – Onko teillä huono olo?

– Mä en huomaa mitään, Raisa sanoi, ja muutkin pudistivat päätään.

– Mistä sellainen tauti voi järveen tulla? Jesse ihmetteli.

– Ne leviää yllättävän helposti, Matias sanoi.

Hurrikaanilaiset luulivat kaikkien muiden jo poistuneen rannalta, mutta yllättäen Avi ja Julius jolkottivat heitä kohti.

– Aika mielettömän outoa, *right*? Avi huudahti hammasraudat välähtäen.

– Inhottavaa ainakin, Jenni sanoi.

– Jotain kummallista tässä on, Julius sanoi.

– Onko teistäkin?

Julius odotti vastausta silmiään räpyttämättä.

– Ei tässä mitään erikoista ole, Matias sanoi.

– Tavallinen virus.

– Mutta ei tällaista ole koskaan ennen tapahtunut, Avi intti. – On tässä jotain epäilyttävää, jotain hämäreräistä – tämä on mysteeri!

Avi ja Julius tuijottivat hurrikaanilaisia silmät suurina ja niin vaativasti, että nämä katsoivat parhaaksi vetäytyä tilanteesta.

– Meidän täytyy mennä, Jenni sanoi.

– Mihin? Avi kysyi hanakasti.

– Syömään, Jesse vastasi. – Meillä on ruokaa.

– Ai teillä kaikilla? Samaan aikaan?

– Joo.

Etsiväviisikko kääntyi ympäri ja lähti kävelemään pois päin. He tunsivat Juliuksen ja Avin tarkkailun niskassaan.

Riittävän etäisyyden päässä Raisa uskalsi kuiskata: – Ne tietää meistä!

– Ihan varmasti, Viivi sanoi.

– Mutta me ei myönnetä mitään, Jenni sanoi.

– Etsiväkerho Hurrikaani pysyy salassa.

Kaikenkarvaisia yllätyksiä

Jumputtava bassorytmi värisytti Sarjakuvakahvila Salaman nojatuoleja. Jesse, Jenni, Matias, Raisa ja Viivi lopettelivat jäätelöannoksiaan mutterinmuotoisen pöydän ympärillä.

– Ihan tylsää, kun ei pääse uimaan, Raisa huokaisi.

– Onneksi jätski viilentää, Viivi sanoi.

– Mä tarvin ehkä toisen, Jesse sanoi. Hän oli jo lähtemässä tiskille, kun heidän pöytänsä viereen heilahti pitkä ja hoikka mies.

– Ryhmä rämä! Atte Viima huikkasi leveästi hymyillen.

Hurrikaanilaiset tervehtivät nuorta rehtoria kuin kaveriaan. He törmäsivät toisiinsa monesti myös koulun ulkopuolella. Viima tiesi heidän sot-

keutuneen erikoisten tapausten selvittämiseen useammin kuin kerran. Silti hänellekään ei ollut suoraan kerrottu Etsiväkerho Hurrikaanista.

Atte Viima muisteli heidän tavanneen toisensa viimeksi opettajapariskunta Haapaniemen ja Hau-
liston häissä ennen juhannusta. Hän kehui Karo-
liinan järjestämää juhlaa onnistuneeksi.

– Ainoa miinus oli se morsiamenryöstö, Viima totesi.

– Hyvinhän sä sen hoidit, Jenni sanoi. – Kaapasit Haapaniemen olalle niin kevyen näköisesti.

– Mihin sä sen muuten veit? Jesse kysyi.

– Opettajainhuoneeseen, Viima vastasi. – Ne viisitoista minuuttia tuntuivat ikuisuudelta!

Etsivät nauroivat. Viima kertoi, että Margit Haapaniemi oli ollut onnensa kukkuloilla ja kannustanut häntäkin menemään naimisiin. Kun Atte oli todennut, että hänen pitäisi ensin löytää sopiva tyttöystävä, oli Haapaniemi aikailematta ryhtynyt toimeen. Morsian oli selannut puhelinmuistiotaan ja esitellyt sieltä yksinäisiä tuttaviaan.

Viima ei ollut innostunut yhdestäkään Haapaniemen tarjoamasta ehdokkaasta. Hän oli selittänyt toivovansa tyttöystävää, joka oli lähempänä hänen

omaa ikäänsä. Haapaniemi oli torunut Attea ronkeliksi ja ilmoittanut järjestävänsä tälle sokkotreffit.

Margit oli ehtinyt jo valita mielestään sopivan treffikumppanin, mutta onneksi Karoliina oli soittanut Viimalle ja pyytänyt palauttamaan morsiamen juhlaan. Sen pyynnön Viima oli toteuttanut viivyttelämättä.

– Missä hääsuunnittelija itse on? Viima kysyi.

– Kreikassa, Jenni vastasi.

– Kateeksi käy, mutta hän on lomansa ansainnut!

Kun Atte tiedusteli muiden kuulumisia, päällimmäiseksi asiaksi nousi Lehväjärven uintikielto. Se tuntui pilaavan koko kesän.

– Ei mitään tekemistä, Jesse sanoi.

– Ihan mälsää, Matias vahvisti.

Atte Viiman silmissä välähti ajatus.

– Mulla on teille ehdotus.

– Mikä? Jenni kysyi innostuen.

– Tai ei, ehkä se onkin huono idea.

– Sano nyt, Raisa pyysi.

Viima kertoi suunnitelleensa reissua vanhan opiskelukaverinsa luokse Kuopioon. Hän oli sopinut naapurinsa, rouva Heinäsen, kanssa, että tämä voisi hoitaa Viiman terrieriä Tuukkaa.

Aamulla Viima oli postia hakiessaan nähnyt Heinäsen seisovan tienposkessa matkalaukun kanssa. Rouva oli kauhistunut tajutessaan, että oli täysin unohtanut lupauksensa ja sopinut oman lomamatkansa samalle viikolle. Viima oli hoitanut tilanteen tahdikkaasti. Hän oli vakuuttanut löytävänsä Tuukalle toisen koiravahdin ja toivottanut Heinäselle rentouttavaa lomaa.

– Kyllä! Jenni huudahti.

– Ai mitä? Viima kysyi.

– Kyllä me hoidetaan Tuukkaa.

– Ei kai siitä ole teille liikaa vaivaa?

– Päinvastoin, Raisa sanoi. – Tekemistähän tässä kaivataan.

– Ja Tuukka on niin suloinen, Viivi sanoi.

– Se olisi kyllä mahtavaa, Viima sanoi. – Olin jo perumassa koko reissun.

Atte Viima oli selvästi onnellinen hurrikaanilaisten tarjoamasta avusta. Hän pyysi heitä vielä varmistamaan asian vanhemmiltaan. Nuoret vakuuttivat, ettei näillä voisi olla mitään hoitokeikkaa vastaan. Tuukka olisi tervetullut kenelle tahansa.

– Jätän teille avaimen siltä varalta, että Tuukalle iskee koti-ikävä, Viima sanoi.

– Tarvitseeko sun kotona kastella kukkia? Viivi kysyi.

– En omista yhtään, Viima totesi hieman nolos-tuen. – Tuukan kanssa pärjään hienosti, mutta vi-herkasvit saan hengiltä hetkessä.

Hurrikaanilaisia nauratti. He sopivat saapu-vansa Viiman luokse seuraavana päivänä kahdelta. Tämä ehtisi hyvin kolmelta lähtevään junaan, eikä vahdinvaihdosta tulisi Tuukallekaan liian hätäi-nen.

Viima ilmoitti menevänsä suoraan kotiin pese-mään pyykkejä ja pakkaamaan tavaroita. Kahvi-lan ovella hän kääntyi kysymään Viiviltä, oliko Lahtisen lemmikki- ja lelukauppaan saapunut uusi ruokakuorma. Viivi vahvasti perheensä kau-pan hyllyltä löytyvän taas Tuukan suosikkina-puloita.

Kun Jesse oli syönyt toisenkin jäätelöannoksen, etsivät poistuivat Salamasta. He kävelivät Mar-jakatua pitkin Pihlakylän rauhallisen keskustan poikki ja suunnittelivat, kenen kotona Tuukka viettäisi minkäkin yön.

Nuori terrieri oli kaikkien mieleen: sopivasti rasavilli mutta silti tottelevainen. Nyt he saivat nauttia sen hännänheilutuksista ja märistä nuo-

laisuista useamman päivän ajan. He hyrisivät iloisesta odotuksesta. Kuin huomaamatta saastuneen uimarannan aiheuttama harmitus oli kaikonnut hurrikaanilaisten mielestä.

Viisikko kääntyi punatiilisen koulurakennuksen autiolle sorapihalle. He talsivat kiipeilytelineille. Jesse kapusi istumaan poikkitangolle ja kiepautti itsensä roikkumaan polvitaipeiden varassa pää alaspäin. Hänen katseensa poimi jotain erikoista.

– Mikä tuo on? hän kysyi.

Muut katsahtivat ylösalaisin kiikkuvaa Jesseä.

– Eikö apina enää koulua tunnista? Jenni kysyi.

– Ei se, Jesse sanoi, – vaan tuolla ylhäällä. Taivaalla.

Kaikki tähyisivät korkeuksiin. Terävästi paistava aurinko pakotti varjostamaan silmiä kämmenellä.

– Mä en näe mitään, Viivi sanoi.

– Se huijaa meitä, Jenni tuhahti.

– Enkä, Jesse sanoi, – katsokaa nyt tuonne!

Hän osoitti suoraan yläpuolelleen. Yksi toisensa jälkeen hurrikaanilaiset huomasivat saman kuin Jesse. Sinistä taivasta vasten, puiden latvoja korkeammalla, leijui kiiltävä esine.

- Ufo, Jesse totesi hiljaa.
- Eikä ole, Jenni sanoi.
- Mikä sitten?
- En mä tiedä.
- Tunnistamaton lentävä esine, Jesse sanoi, – eli ufo.

Siinä samassa esine lähti liikkeelle. Se liiti ilman halki nopeasti ja piti hädin tuskin kuultavissa olevaa hurinaa. Esine katosi puiden taakse ja hävisi näkyvistä. Hurrikaanilaiset jäivät katsomaan ihmeissään taivaalle.

Kalle Strömberg ajoi auton kotipihaan tavallista rauhallisemmin, jottei herättäisi naapureita. Hän astui ulos, avasi Karoliinalle takaoven ja kiersi auton taakse nostamaan matkalaukkuja tavaratilasta. Äiti nousi apukuskin paikalta, venytteli raajojaan ja haukotteli.

Asuntomurtojen sarja katkaisee Etsiväkerho Hurrikaanin kesäloman!

Karoliinan perhe palaa matkalta ja kohtaa karmean yllätyksen: heidän kotiinsa on murtauduttu! Käy ilmi, että kyseessä on Pihlakylän kolmas asuntomurto lyhyen ajan sisällä. Etsiväkerho Hurrikaani alkaa tutkia tapausta mutta huomaa pian, ettei vastassa ole mikään tavallinen rosvojoukko. Kun lisäksi uimaranta suljetaan tautiepäilyjen vuoksi, taivaalla vaanii salaperäinen kopteri ja Matiaksen mielessä pyörii monenmoista, voivat hurrikaanilaiset unohtaa lomailun. Pihlakylä tarvitsee etsiviään!

ETSIVÄKERHO HURRIKAANI JA KETTULIIGA on suosittu dekkarisarjan yhdestoista seikkailu, jossa tuttuun tapaan riittää niin vauhdikkaita juonenkäänteitä kuin hersyvää huumoria.

Tutustu myös **ETSIVÄKERHO HURRIKAANIN UUTEEN KÄSIKIRJAAN**. Sen vinkeillä juuri sinusta voi kasvaa oman naapurustosi mestarietsivä!

Kannen kuva: Jii Roikonen
Valokuva © Pertti Nisonen

#kirja
WWW.KIRJA.FI

9 789513 185015

L84.2

ISBN 978-951-31-8501-5

